

barhet, torde på de af lagutskottet i dess utlåtande anförda skäl vara att gå för långt.

På grund af hvad nu anförts, får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del behagade besluta följande tillägg till nedan gifna lagrum, nemligen

i § 17 i kongl. förordningen om kommunalstyrelse å landet den 21 mars 1862:

Ledamot af kommunalnämnd får ej till revisor väljas eller i revisorsval deltaga;

samt i § 9 i kongl. förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862:

I sistnämnda val får ej ledamot af kyrkoråd eller skolråd deltaga. Ej heller är sådan ledamot till revisor valbar.

Stockholm den 21 februari 1901.

Esbjörn Persson.

N:o 25.

Af herr **H. Sandén**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t angående införande i konkurslagen af bestämmelser rörande medel, som efter slututdelning i konkurs innestå hos syssloman.*

Uti gällande konkurslag finnas ganska fullständiga föreskrifter, hvad en konkurssyssloman har att iakttaga allt ifrån det han emottagit ett sådant uppdrag och till dess sammanträde för slututdelning i konkursen hålles. Deremot saknas helt och hållet bestämmelser angående redovisningen af de medel, som enligt utdelningsförslaget tillkommer vederbörande fordringsegare, och lagstiftaren synes härvid hafva förutsatt, att det må anses såsom en fordringsegarens ensak, om och när han önskar uppbära liqvid för sin fordran, hvarintill medlen emellertid få hos sysslomannen innestå.

Detta förhållande torde ej så sällan hafva föranledt dertill, att hos konkurssysslomän kommit att qvarstå belopp, större eller mindre, under en lång följd af år, och i den omständigheten, att syssloman väl ej är skyldig redovisa ränta å sålunda innestående medel, kan derjemte förefinnas ett visst intresse för honom att ej underrätta en fordringsegare, som uraktlåtit afhemta sin liqvid, om den tillgängliga utdelningen i konkursen.

Om ock ett visst berättigande måste gifvas åt den invändningen, att en fordringsegare, som ej bättre tillvaratager sina intressen, må skylla sig sjelf, så tror jag dock, att lagstiftaren här har en lucka att fylla. Konkursen kunna, såsom väl är känt, uppehållas i årtal, och då sent omsider sammanträde för slututdelning annonseras, kan tillkännagifvandet härom lätteligen undgå en fordringsegare, som, sedan han förut erhållit kännedom om att blott några få procent af hans fordran äro att påräkna i utdelning, icke egnat konkursen och förhandlingarnes fortgång någon särskild uppmärksamhet.

Ofta torde väl redan nu af konkurssysslomän iakttagas, att särskild underrättelse om slututdelningen och det belopp, som finnes att lyfta, meddelas fordringsegare, som ej vid slutsammanträdet varit närvarande eller representerade, men då måhända minst lika ofta en sådan underrättelse underlåtes, synas mig lagstadgade bestämmelser härom vara af behovet påkallade.

Vidare kan jag ej finna det riktigt, att de medel, som fordringsegare af en eller annan anledning underlåter att afhemta, skola utan tidsbegränsning förblifva i sysslomannens vård. Utom att större trygghet skulle beredas vederbörande fordringsegare, skulle helt säkert slutredovisningen i de flesta fall påskyndas, om i konkurslagen funnes stadgande derom, att syssloman vore skyldig inom viss tid, exempelvis tre månader från det sammanträde för slututdelning i konkursen hållits, antingen göra medlen för fordringsegarens räkning räntebärande genom desammas insättande i bankinrättning eller ock, hvilket måhända skulle bereda största tryggheten, deponera beloppet i vederbörande landtränteri, allt under förutsättning, att fordringsegaren ej dessförinnan hos sysslomaunen uppburit liqvid.

Att bestämmelserna i ofvan berörda hänseenden komme att af sysslomännen efterlefas skulle det enligt mitt förmenande åläggas rättens ombudsman att öfvervaka med skyldighet för honom att, om sysslomännen inom föreskrifna tiden antingen till samtliga fordringsegare fullgjort liquiden eller, på sätt ofvan nämnts, insatt medlen i bankinrättning eller nedsatt dem i landtränteri, derom hos rätten göra an-

mälan, men i motsatt fall att, med tillämpning af redan gällande föreskrifter, mot sysslomännen vidtaga de åtgärder, hvartill omständigheterna kunde föranleda.

De lagbestämmelser, som sålunda af mig ifrågasättas, torde lämpligen kunna affattas i hufvudsaklig öfverensstämmelse med hvad i afseende å utmätningssmans redovisningsskyldighet för influtna exekutionsmedel finnes stadgadt; men då ett bifall till min framställning måhända skulle påkalla ändring derutöfver af en eller annan paragraf i gällande konkurslag, synes mig lämpligast, att Riksdagen uti skrifvelse öfverlemnar frågan till Kongl. Maj:t, som efter närmare utredning bäst vore i tillfälle att afgifva förslag till behöfliga bestämmelser i ämnet.

På grund af hvad jag sålunda anfört, tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådana bestämmelser i gällande konkurslag, dels att syssloman förpligtas underrätta fordringsegare, då slututdelning i konkurs egt rum, och dels att medel, som inom viss tid efter det för slututdelning hållna sammanträde icke hos syssloman afhemtats, skola antingen för fordrings- egarens räkning göras räntebärande genom medlens insättning i bankinrättning eller ock i landtränteri deponeras.

Stockholm den 22 januari 1901.

Hugo Sandén.

N:o 26.

Af herr **H. Sandén**, om pension åt kronofogden A. J. Bergmarks enka Maria Helena Bergmark, född Möller.

Under åberopande af nedan anförda skäl får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen må bevilja en årlig pension af 500 kronor åt framlidne kronofogden i Skara fögderi Axel Johan Bergmarks efterlevande hustru Maria Helena Bergmark, född Möller.